

Arrest

nr. 66 067 van 1 september 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 30 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 mei 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 20 mei 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptenaar afkomstig uit Dragolec (gemeente Istog), en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. U had voor het conflict in 1999 veel problemen met Serviërs. U en uw gezin werden door hen bedreigd. Tijdens de oorlog vluchtten u en uw gezin naar Staribar (Montenegro) waar u verbleef tot het einde van het conflict. Na jullie terugkeer in Kosovo was de situatie er catastrofaal. Er heerste geen wet en jullie werden het slachtoffer van verschillende inbraken waardoor jullie zich genoodzaakt zagen voortdurend jullie huis te bewaken. De Albanezen vertelden u ook dat er voor jullie geen plaats was in Kosovo en schoten herhaaldelijk op jullie huis. Uw echtgenote A.(...) U.(...) liep hierdoor een trauma op. U kreeg in 2006 problemen met uw Egyptische buurman, F.(...) S.(...), lid van een misdadardorganisatie. Uw problemen met hem begonnen toen u aangifte deed van het verlies van uw rijbewijs. Uw buurman belde u enkele dagen later op met de boodschap dat hij uw rijbewijs had. Hij eiste 200 euro van u om uw rijbewijs terug te krijgen. U betaalde en kreeg uw rijbewijs terug. U mocht hiervan geen aangifte bij de politie doen. U hoorde een tijd later dat S.(...) in Servië gearresteerd werd wegens wapensmokkel en het bezit van valse euro's. Hij werd vier à vijf maanden in een gevangenis in Servië vastgehouden. Na zijn vrijlating kreeg u regelmatig dreig telefoons van hem. Op een dag werden een aantal waardevolle voorwerpen uit uw wagen ontvreemd. Enige tijd later kreeg u telefoon van uw buurman met de boodschap dat u de ontvreemde voorwerpen zou terugkrijgen indien u een geldsom betaalde. U ging hiermee niet akkoord en ging naar de politie. U werd er niet geholpen. Op 8 maart 2008 reed u met uw zoon naar de dokter. U werd toen achtervolgd door een wagen met daarin vier à vijf personen onder wie S.(...). U verloor de controle over het stuur en botste tegen een paal. Uw achtervolgers reden weg. De politie kwam ter plaatse. U werd ondervraagd, maar de politie deed uiteindelijk niets. In de zevende of achtste maand van 2008 ging u op een dag 's avonds inkopen doen. Onderweg werd u door vier personen geslagen tot u het bewustzijn verloor. Nadat u terug bij bewustzijn kwam, werd u door een voorbijganger naar het ziekenhuis te Pejë gebracht voor medische verzorging. U vertrok de volgende dag terug naar huis. U meldde deze aanval bij de politie. Zij beloofden u stappen te zullen ondernemen en de daders te vinden. De bedreigingen aan uw adres bleven echter verder duren. U meldde deze bedreigingen twee- à driemaal bij de politie, maar er werden geen stappen ondernomen. Op 8 mei 2010 kwam het tot een woordenwisseling tussen u en S.(...) in een restaurant en hij wou u aanvallen. Voor u was deze aanval de druppel die de emmer deed overlopen en u gaf hem een aantal rake klappen. U en S.(...) werden door de aanwezigen uit elkaar gehaald. U ging daarop naar huis. De politie kwam echter naar het restaurant waarna ze zich naar uw huis begaven. Uw echtgenote viel bij het zien van de geüniformeerde agenten van de trap waardoor een aantal rugwervels verschoven. U werd door de politie naar het politiebureau meegenomen. U werd verhoord en u moest 24 uur in voorhechtenis blijven. Een agent vertelde u dat verhuizen de beste oplossing voor u en uw familie was, om verdere problemen met S.(...) te vermijden. U stuurde na uw kortstondige detentie de voorzitter van uw dorp samen met nog twee personen naar S.(...) om met hem te bemiddelen. S.(...) nam echter zelfs de moeite niet om met die mensen te praten. Op 25 mei 2010 werd u opgeroepen om voor de rechtbank van Pejë te verschijnen en een verklaring af te leggen in verband met de vechtpartij in het restaurant. Daar werd u nogmaals aangeraden te vertrekken aangezien S.(...) tijdens zijn gehoor voor de rechtbank u met de dood had bedreigd en hij een gevaarlijk persoon was. U werd nadien nog twee of drie keren in de auto achtervolgd. U hoorde dat S.(...) ook uw zoon M.(...) en uw dochter Z.(...) bedreigde. U besloot daarop hen enkel in gezelschap het huis te laten verlaten. Ook uw echtgenote werd door S.(...) gevisieerd. Zij kon de stress niet aan. Door de problemen met S.(...) en het trauma dat ze opliep tijdens de oorlog in 1999 werd de situatie haar te veel. Uw echtgenote en uw kinderen weigerden uit angst nog langer in Kosovo te verblijven. U vertrok met uw echtgenote en uw kinderen op 28 augustus 2010 uit Kosovo. U kwam op 30 augustus 2010 in België aan waar u dezelfde dag uw asielaanvraag indiende. Uw echtgenote wordt hier voor haar medische en psychische problemen verzorgd. Na uw aankomst in België werd u op 11 januari 2011 opgebeld door de voorzitter van uw dorp en uw neef die u meldden dat er werd ingebroken in uw huis in Kosovo. De politie kwam ter plaatse en onderzocht de inbraak. U vermoedt dat S.(...) hiervoor verantwoordelijk is. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 30 april 2009; uw Kosovaars rijbewijs, uitgereikt op 10 juni 2009; uw huwelijksakte, uitgereikt te Istog op 14 juli 2010; de geboorteaktes van uw zoon en uw dochter, uitgereikt te Istog op 14 juli 2010; een document ter staving van uw aangifte bij de politie van uw verlies van rijbewijs, d.d. 15 juni 2006; uw veroordeling tot een boete naar aanleiding van het auto-ongeval op 8 maart 2008, d.d. 9 april 2008; drie foto's betreffende het auto-ongeval van 8 maart 2008; de beslissing tot vrijlating uit voorhechtenis en waaruit blijkt dat u van 8 mei tot 9 mei 2010 vastgehouden werd; uw oproeping voor verhoor door de rechtbank van Pejë naar aanleiding van de vechtpartij met F.(...) S.(...), d.d. 17 mei 2010; een attest van het Ministerie van Werk en Sociaal Welzijn betreffende het feit dat u in Kosovo geen uitkering ontving, d.d. 6 augustus 2010; een attest van de Egyptische partij Nieuw Democratische Initiatief van Kosovo betreffende uw lidmaatschap van voorgaande partij, d.d. 16 september 2010; een attest van het Rode Kruis van Kosovo betreffende uw activiteiten als vrijwilliger en schenker voor het Rode Kruis van Kosovo, d.d. 3 november 2010; het Kosovaarse registratiebewijs van uw wagen, uitgereikt te Pejë op 25 februari 2005; en een aantal foto's betreffende de inbraak in uw huis na uw vertrek naar België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst kan er gewezen worden op het feit dat uw houding de ernst van de door u beweerde problemen ernstig ondermijnt. U verklaarde sinds 2006 ernstige problemen met S.(...)ondervonden te hebben. Zo werden in 2006 reeds uw rijbewijs en verschillende waardevolle voorwerpen uit uw voertuig door hem ontvreemd. U kreeg sinds 2006 regelmatig (telefonische) bedreigingen. In 2008 raakten u en uw zoon tijdens een achtervolging door S.(...)en zijn vrienden gewond. In juli of augustus 2008 werd u zo hard in elkaar geslagen dat u het bewustzijn verloor. In mei 2010 had u een handgemeen met S.(...)waarbij hij licht gewond geraakte. Ondanks deze door u beweerde opeenstapeling van zwaarwichtige incidenten wachtte u nog tot augustus 2010, i.e. meer dan vier jaar na het begin van de problemen met S.(...)en verschillende maanden na het laatste incident, om Kosovo te verlaten. Dit bijzonder laatijdig vertrek ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en/of de ernst van de door u beweerde vrees. Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde feiten het gemeenschappelijke en interpersoonlijke niveau overstijgen. U kreeg sinds 2006 problemen (cf. voorgaande paragraaf) met uw buurman, F.(...) S.(...), lid van een misdaadorganisatie en, net zoals u, Egyptenaar. U verklaarde geen problemen gekend te hebben toen S.(...)een gevangenisstraf uitzat in Servië en toen hij in 2007 werd gezocht door de politie en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u behalve met S.(...)en zijn vrienden met andere medeburgers of met de autoriteiten problemen had (CGVS 28 januari 2011, p. 10; p. 12; p. 18-19). Uit niets blijkt dan ook dat de door u beweerde, hierboven geschetste problemen enig verband zouden houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarenboven blijkt uit niets dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onafdoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw opeenvolgende klachten tegen S.(...)en zijn vrienden bij de politie niet aannemelijk heeft gemaakt. U legde hiervan immers geen enkel overtuigend begin van bewijs neer. Het is in dit verband hoogst merkwaardig dat u er enerzijds wél in slaagde de klacht die tegen u loopt naar aanleiding van het toebrengen van lichte lichamelijke verwondingen bij S.(...)in de loop van 2010 aan te tonen en dat u er anderzijds niet in slaagde om uw verschillende klachten die u beweerde tegen S.(...)en de zijnen ingediend te hebben te bewijzen. U beweerde in dit verband ondermeer dat u niets kreeg van de politie (CGVS I, p. 15). Dit is evenwel geen afdoende uitleg hiervoor. Het feit dat u nooit een document ter staving van uw verschillende klachten bij de politie tegen S.(...)gekregen zou hebben valt immers geenszins te rijmen met het feit dat u er wél in slaagde uw aangifte bij de politie naar aanleiding van het verlies van uw rijbewijs aan te tonen. Gezien de door u opgeworpen uitleg onafdoende is om het ontbreken van bewijsstukken betreffende uw opeenvolgende politiekklachten tegen S.(...)te rechtvaardigen, werd u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd om alsnog deze politiekklachten te bewijzen. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS II, p. 3). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke documenten vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekklachten tegen S.(...)en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u geschetste context van de problemen met S.(...). Gezien er hieraan slechts weinig geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat de politie naar aanleiding van uw politiekklachten niets zou ondernomen hebben danig op de helling te staan. Dat de politie niets zou ondernomen hebben, is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo

Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat er ook van zij, zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan uw opeenvolgende politiekklachten tegen S.(...), quod non, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat, naar aanleiding van uw opeenvolgende politiekklachten, de politie en/of het gerecht een onderzoek is gestart (CGVS I, p. 13; p. 20; p. 22), uw verklaringen noteerde (CGVS I, p. 13), ter plaatse is gekomen (CGVS I, p. 13; p. 17; p. 22; CGVS II, p. 3), mogelijke getuigen heeft ondervraagd (CGVS I, p. 17), S.(...)of andere verdachten heeft meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging (CGVS I, p. 15; p. 17) en actief naar de dader of daders op zoek was (CGVS I, p. 12; p. 14). Uit voorgaande blijkt dan ook geenszins dat de Kosovaarse politie inzake uw problemen niets zou ondernomen hebben, integendeel. Dat de daders nog steeds niet aangehouden of veroordeeld zijn, kan te wijten zijn aan verschillende factoren, zoals in uw geval het gebrek aan ooggetuigen (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 3), het feit dat het onderzoek nog niet afgerond is (CGVS U.(...) A.(...), p. 11) en het gebrek aan bewijs waardoor de betrokkenheid van S.(...)en zijn vrienden zou kunnen vastgesteld worden (CGVS I, p. 10; p. 12; p. 14-15). Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, voor het geval dat de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde – de politie en de rechtbank zouden corrupt zijn; de politie zou niets ondernomen hebben en de politie zou uw verklaring betreffende de achtervolging door S.(...)en het daaropvolgende auto-ongeluk aangepast hebben waardoor er in het document van de gemeentelijke rechtbank van Istog niets over S.(...)vermeld wordt (CGVS I, p. 13-15) – er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn door politie of gerecht heeft het recht om hiervan klacht in te dienen bij het Police Inspectorate of Kosovo. Ook kan deze terecht bij de Ombudsperson Institution of Kosovo, die tevens een bijkantoor heeft in de regio Pejë waaronder uw gemeente valt. Uit niets blijkt dat u van deze mogelijkheden gebruik maakte. U gaf als verklaring hiervoor dat u niet wist tot wie u zich moest richten en dat de politie en het gerecht elkaar de schuld gaven van hun falende optreden (CGVS I, p. 21). Dit is een weinig afdoende uitleg aangezien van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uitput vooraleer beroep te kunnen doen op internationale bescherming. Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Istog wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw algemeen onveiligheidsgevoel, waar u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal naar verwees, is bijgevolg niet in overeenstemming te brengen met de beschikbare objectieve informatie (CGVS II, p. 5; CGVS echtgenote, p. 8). Betreffende de door jullie aangehaalde moeilijke socio-economische situatie – er was geen werk (CGVS I, p. 7; CGVS U.(...) A.(...), p. 9-10) –, en de problemen met toegang tot het onderwijs voor de kinderen (CGVS U.(...) A.(...), p. 8; p. 14-16), kan er nog worden opgemerkt dat, naast het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Kosovo wel degelijk werk als landbouwer had (CGVS 28 januari 2011, p. 7), uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Egyptenaren in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg,...). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,..., spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Egyptische minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, **verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie**. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich bovendien niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, tewerkstelling,...., van de Egyptenaren. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de Egyptische gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Voorts heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Hoewel het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder de leden van de RAE-gemeenschap laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten, staat het onderwijssysteem in Kosovo voor hen open. Ook inzake onderwijs is het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de Egyptenaren in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Egyptenaren tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR (Office of the United High Commissioner for Refugees) in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, Ashkali, Egyptenaren en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Ashkali, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen bevestigen uw identiteit en nationaliteit in de nationaliteit van uw kinderen. Het attest van de Egyptische partij Nieuw Democratische Initiatief van Kosovo bevestigt uw etniciteit. Het attest van het Ministerie van Werk en Sociaal Welzijn bewijst dat u geen uitkering ontvangen heeft van de Kosovaarse overheid. Het attest van het Rode Kruis van Kosovo stelt u inzet als vrijwilliger en schenker voor deze organisatie vast. Deze gegevens staan hier echter niet ter discussie. De politie-aangifte van het verlies van uw rijbewijs toont enkel het verlies van uw rijbewijs aan. Hieruit blijken echter geenszins de omstandigheden waarin u uw rijbewijs kwijtgespeeld zou zijn. Uit de door u neergelegde veroordeling naar aanleiding van uw auto-ongeval op 8 maart 2008 en de door u neergelegde foto's ervan kan evenmin enige link met S.(...)of zijn vrienden afgeleid worden. Uit de door u neergelegde beslissing tot vrijlating uit voorhechtenis en de oproeping tot verhoor voor de rechtbank van Pejë kan inderdaad afgeleid worden dat u vervolgd wordt voor het toebrengen van lichte lichamelijke verwondingen bij S.(...). Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u de context van de door u aangebrachte lichamelijke verwondingen geenszins aannemelijk gemaakt heeft waardoor u evenmin het eventuele onterechte karakter van de vervolging door de Kosovaarse autoriteiten omwille van dit feit aannemelijk gemaakt heeft. De foto's tonen het resultaat van een inbraak in een woning, niets meer. Bovendien doen ze geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat de Kosovaarse politie bij gemeenrechtelijke feiten, zoals een inbraak, op afdoende wijze optreedt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Egyptische te zijn afkomstig uit de gemeente Pejë en in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit te zijn. U verklaarde, net als uw echtgenoot X.(...) U.(...), dat u tijdens het conflict in 1999 in het dorp Dragolec (gemeente Istog) woonde. Door de oorlog diende u uw dochter van school te halen gezien u aan het schrikken was gebracht door de verhalen die u werden verteld over kinderen die werden ontvoerd. U woonde in uw dorp tussen Serviërs, maar u had ook schrik voor Albanezen die uw echtgenoot wilden recrutereren voor het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger). Hierdoor werden jullie door de Serviërs verdacht van steun aan het UCK. U werd op een dag tijdens het conflict in Kosovo, toen uw man uithuizig was, door drie Serviërs, die uw huis waren binnengevallen, aangerand. U liet zich voor het hierdoor opgelopen trauma in Kosovo niet medisch behandelen. U, uw echtgenoot en uw twee jongste kinderen Z.(...) en M.(...) vertrokken toen van Istog naar Rozhajë (Montenegro) waar jullie een maand verbleven. Vanuit Montenegro probeerden jullie naar het buitenland te vluchten, maar door bedrog van de smokkelaars en de ondertussen verbeterde toestand te Kosovo door het einde van de oorlog besloten jullie terug te keren naar waar jullie woonden. Na jullie terugkeer kregen jullie problemen met Albanezen die jullie woning in de nacht beschoten en met jullie ruzie maakten waardoor u en uw echtgenoot genoodzaakt waren de wacht te houden. Zij hadden de bedoeling u en uw gezin te verjagen. Ook kwamen ze bij jullie stelen. Deze problemen bleven duren de eerste twee à drie jaar na jullie terugkeer uit Montenegro. Drie à vier jaar geleden kreeg uw echtgenoot problemen met S.(...), maar hij vertelde u weinig over zijn problemen aangezien hij wou vermijden dat u in paniek zou slaan. U wist enkel dat S.(...) jullie met de dood bedreigde, dat hij een aantal maal jullie wagen beschadigde, dat hij waardevolle zaken stal en dat hij uw echtgenoot vaak sloeg. Op een dag bracht uw echtgenoot uw zoon naar de dokter. Uw echtgenoot merkte dat hij werd gevolgd en het kwam tot een botsing. De politie kwam bij jullie langs naar aanleiding van het ongeluk. U werd, toen u boodschappen deed, door hem gevolgd. Toen uw echtgenoot naar aanleiding van deze problemen met S.(...) op een dag door de politie werd aangehouden om 24 uur in voorhechtenis te zitten, viel u van de trap en hierbij werden een aantal rugwervels beschadigd. U werd hiervoor medisch behandeld. Ten slotte haalde u nog aan dat de Albanezen alles in Kosovo in handen hadden en dat er geen leven voor jullie, als Egyptenaren, in Kosovo was. U vertrok samen met uw familie omwille van het geheel van bovenstaande problemen uit Kosovo en kwam naar België, waar u op 30 augustus 2010 uw asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België vernam u nog dat uw huis vernield werd. De Kosovaarse politie kwam hiervoor ter plaatse. U zette hier ook uw medische behandeling voor uw beschadigde rugwervels verder. U bent hier in België onder psychiatrische begeleiding voor uw psychische problemen naar aanleiding van het tijdens de oorlog opgelopen trauma. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 2 juli 2009 en een aantal medische attesten betreffende uw medische en psychische problemen, uitgereikt te Yvoir op 27 januari 2011 en 18 januari 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw man U.(...) X.(...) (O.V. 6.677.796). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd: Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst kan er gewezen worden op het feit dat uw houding de ernst van de door u beweerde problemen ernstig ondermijnt. U verklaarde sinds 2006 ernstige problemen met S.(...) ondervonden te hebben. Zo werden in 2006 reeds uw rijbewijs en verschillende waardevolle voorwerpen uit uw voertuig door hem ontvreemd. U kreeg sinds 2006 regelmatig (telefonische) bedreigingen. In 2008 raakten u en uw zoon tijdens een achtervolging door S.(...) en zijn vrienden gewond. In juli of augustus 2008 werd u zo hard in elkaar geslagen dat u het bewustzijn verloor. In mei 2010 had u een handgemeen met S.(...) waarbij hij licht gewond geraakte. Ondanks deze door u beweerde opeenstapeling van zwaarwichtige incidenten wachtte u nog tot augustus 2010, i.e. meer dan vier jaar na het begin van de problemen met S.(...) en verschillende maanden na het laatste incident, om Kosovo te verlaten. Dit bijzonder laattijdig vertrek ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en/of de ernst van de door u beweerde vrees. Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde feiten het gemeenschappelijke en interpersoonlijke niveau overstijgen. U kreeg sinds 2006 problemen (cf. voorgaande paragraaf) met uw buurman, F.(...) S.(...), lid van een misdaadorganisatie en, net zoals u, Egyptenaar. U verklaarde geen problemen gekend te hebben toen S.(...) een gevangenisstraf uitzat in Servië en toen hij in 2007 werd gezocht door de politie en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u behalve met S.(...) en zijn vrienden met andere medeburgers of met de autoriteiten problemen had (CGVS 28 januari 2011, p. 10; p. 12; p. 18-19). Uit

niets blijkt dan ook dat de door u beweerde, hierboven geschetste problemen enig verband zouden houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarenboven blijkt uit niets dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onafdoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw opeenvolgende klachten tegen S.(...)en zijn vrienden bij de politie niet aannemelijk heeft gemaakt. U legde hiervan immers geen enkel overtuigend begin van bewijs neer. Het is in dit verband hoogst merkwaardig dat u er enerzijds wél in slaagde de klacht die tegen u loopt naar aanleiding van het toebrengen van lichte lichamelijke verwondingen bij S.(...)in de loop van 2010 aan te tonen en dat u er anderzijds niet in slaagde om uw verschillende klachten die u beweerde tegen S.(...)en de zijnen ingediend te hebben te bewijzen. U beweerde in dit verband ondermeer dat u niets kreeg van de politie (CGVS I, p. 15). Dit is evenwel geen afdoende uitleg hiervoor. Het feit dat u nooit een document ter staving van uw verschillende klachten bij de politie tegen S.(...)gekregen zou hebben valt immers geenszins te rijmen met het feit dat u er wél in slaagde uw aangifte bij de politie naar aanleiding van het verlies van uw rijbewijs aan te tonen. Gezien de door u opgeworpen uitleg onafdoende is om het ontbreken van bewijsstukken betreffende uw opeenvolgende politiekklachten tegen S.(...)te rechtvaardigen, werd u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd om alsnog deze politiekklachten te bewijzen. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS II, p. 3). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke documenten vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekklachten tegen S.(...)en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u geschetste context van de problemen met S.(...). Gezien er hieraan slechts weinig geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat de politie naar aanleiding van uw politiekklachten niets zou ondernomen hebben danig op de helling te staan. Dat de politie niets zou ondernomen hebben, is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat er ook van zij, zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan uw opeenvolgende politiekklachten tegen S.(...), quod non, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat, naar aanleiding van uw opeenvolgende politiekklachten, de politie en/of het gerecht een onderzoek is gestart (CGVS I, p. 13; p. 20; p. 22), uw verklaringen noteerde (CGVS I, p. 13), ter plaatse is gekomen (CGVS I, p. 13; p. 17; p. 22; CGVS II, p. 3), mogelijke getuigen heeft ondervraagd (CGVS I, p. 17), S.(...)of andere verdachten heeft meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging (CGVS I, p. 15; p. 17) en actief naar de dader of daders op zoek was (CGVS I, p. 12; p. 14). Uit voorgaande blijkt dan ook geenszins dat de Kosovaarse politie inzake uw problemen niets zou ondernomen hebben, integendeel. Dat de daders nog steeds niet aangehouden of

veroordeeld zijn, kan te wijten zijn aan verschillende factoren, zoals in uw geval het gebrek aan ooggetuigen (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 3), het feit dat het onderzoek nog niet afgerond is (CGVS U.(...) A.(...), p. 11) en het gebrek aan bewijs waardoor de betrokkenheid van S.(...) en zijn vrienden zou kunnen vastgesteld worden (CGVS I, p. 10; p. 12; p. 14-15). Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, voor het geval dat de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde – de politie en de rechtbank zouden corrupt zijn; de politie zou niets ondernomen hebben en de politie zou uw verklaring betreffende de achtervolging door S.(...) en het daaropvolgende auto-ongeluk aangepast hebben waardoor er in het document van de gemeentelijke rechtbank van Istog niets over S.(...) vermeld wordt (CGVS I, p. 13-15) – er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn door politie of gerecht heeft het recht om hiervan klacht in te dienen bij het Police Inspectorate of Kosovo. Ook kan deze terecht bij de Ombudsperson Institution of Kosovo, die tevens een bijkantoor heeft in de regio Pejë waaronder uw gemeente valt. Uit niets blijkt dat u van deze mogelijkheden gebruik maakte. U gaf als verklaring hiervoor dat u niet wist tot wie u zich moest richten en dat de politie en het gerecht elkaar de schuld gaven van hun falende optreden (CGVS I, p. 21). Dit is een weinig afdoende uitleg aangezien van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uitput vooraleer beroep te kunnen doen op internationale bescherming. Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Istog wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw algemeen onveiligheidsgevoel, waar u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal naar verwees, is bijgevolg niet in overeenstemming te brengen met de beschikbare objectieve informatie (CGVS II, p. 5; CGVS echtgenote, p. 8). Betreffende de door jullie aangehaalde moeilijke socio-economische situatie – er was geen werk (CGVS I, p. 7; CGVS U.(...) A.(...), p. 9-10) –, en de problemen met toegang tot het onderwijs voor de kinderen (CGVS U.(...) A.(...), p. 8; p. 14-16), kan er nog worden opgemerkt dat, naast het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Kosovo wel degelijk werk als landbouwer had (CGVS 28 januari 2011, p. 7), uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Egyptenaren in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg,...). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,..., spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Egyptische minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, **verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie**. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatie wet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich bovendien niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, tewerkstelling,..., van de Egyptenaren. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de Egyptische gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Voorts heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Hoewel het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder de leden van de RAE-gemeenschap laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten, staat het

onderwijssysteem in Kosovo voor hen open. Ook inzake onderwijs is het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de Egyptenaren in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Egyptenaren tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR (Office of the United High Commissioner for Refugees) in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, Ashkali, Egyptenaren en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Ashkali, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen bevestigen uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Het attest van de Egyptische partij Nieuw Democratische Initiatief van Kosovo bevestigt uw etniciteit. Het attest van het Ministerie van Werk en Sociaal Welzijn bewijst dat u geen uitkering ontvangen heeft van de Kosovaarse overheid. Het attest van het Rode Kruis van Kosovo stelt uw inzet als vrijwilliger en schenker voor deze organisatie vast. Deze gegevens staan hier echter niet ter discussie. De politie-aangifte van het verlies van uw rijbewijs toont enkel het verlies van uw rijbewijs aan. Hieruit blijken echter geenszins de omstandigheden waarin u uw rijbewijs kwijtgespeeld zou zijn. Uit de door u neergelegde veroordeling naar aanleiding van uw auto-ongeval op 8 maart 2008 en de door u neergelegde foto's ervan kan evenmin enige link met S.(...) of zijn vrienden afgeleid worden. Uit de door u neergelegde beslissing tot vrijlating uit voorhechtenis en de oproeping tot verhoor voor de rechtbank van Pejë kan inderdaad afgeleid worden dat u vervolgd wordt voor het toebrengen van lichte lichamelijke verwondingen bij S.(...). Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u de context van de door u aangebrachte lichamelijke verwondingen geenszins aannemelijk gemaakt heeft waardoor u evenmin het eventuele onterechte karakter van de vervolging door de Kosovaarse autoriteiten omwille van dit feit aannemelijk gemaakt heeft. De foto's tonen het resultaat van een inbraak in een woning, niets meer. Bovendien doen ze geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat de Kosovaarse politie bij gemeenrechtelijke feiten, zoals een inbraak, op afdoende wijze optreedt.

Tevens verklaarde u dat u met een trauma kampt ten gevolge van een aanranding door Servische mannen tijdens de oorlog in Kosovo (CGVS, p. 11-12). Vooreerst kan er op gewezen worden dat deze door u aangehaalde aanranding **door Serviërs** – gezien er intussen meer dan tien jaar verstreken zijn – bezwaarlijk als rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden beschouwd. Voorts blijkt uit uw verklaringen niet dat u heden, i.e. meer dan tien jaar na het einde van de oorlog, nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. U hoopte in België voor uw psychische problemen behandeld te kunnen worden. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. **U verklaarde overigens in Kosovo geen psycho-medische behandeling gezocht te hebben.** U durfde dit niet uit angst voor de Albanen en uit angst dat uw echtgenoot te weten zou komen wat er met u was gebeurd (CGVS, p. 13). Dit is echter geen aannemelijke uitleg voor uw nalaten zich in Kosovo voor uw psychische problemen te laten behandelen. Uw echtgenoot zei immers, in tegenstelling tot uw beweringen, **dat u na de oorlog wel degelijk regelmatig in privé-behandeling ging en medicatie kreeg voor uw stress en het door u opgelopen trauma** (CGVS Ujupaj Xhevat I, p. 19). Dit zet de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Kosovo voor uw trauma niet behandeld kon worden dan ook op de helling. U gaf overigens zelf ook aan dat u na uw val en uw problemen met uw rugwervels medisch werd behandeld. Hieruit blijkt dan ook dat u wel degelijk toegang had tot de in Kosovo aanwezige gezondheidsdiensten. Hiermee geconfronteerd stelde u dat deze medische

behandeling louter privé was en dat u omwille van uw etnie niet geholpen zou worden als u zich in een ziekenhuis zou aanmelden (CGVS, p. 15). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat in de regio Pejë, waartoe ook de gemeente Istog behoort, de verschillende minderheidsgroepen, waaronder de Egyptenaren, zonder problemen toegang hebben tot de gezondheidscentra. U haalde ook de dure kostprijs aan van de medische behandeling (CGVS, p. 15). Dit is echter een puur socio-economisch motief die geen uitstaans heeft met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of met het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo er anno 2011 geen medische verzorging zou kunnen krijgen voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen. Tot slot kan er nog gewezen worden op het feit dat de door u neergelegde medische attesten uw psychische problemen bevestigen, maar dat hieruit geenszins blijkt wat de oorzaak hiervan is. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze bevestigt enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht, zoals veruitwendigd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers merken op dat ze zich neerleggen bij de verwerping door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de asielmotieven die betrekking hebben op hun angst voor de genaamde S. Ze werpen vervolgens op dat, hoewel ze volharden in het feit dat ze ingeval van een terugkeer een reëel risico lopen op vervolging door deze S., ze erkennen dat *“de oorzaak van de vervolging van dit probleem niet valt binnen de criteria van de Conventie van Genève”*. Verzoekers wijzen daarna op het feit dat zij tot een Egyptische minderheid behoren en om die reden ernstige risico's lopen op willekeurig geweld. Ze merken dienaangaande ook op dat tweede verzoekster heeft aangehaald dat in Kosovo het leven voor hen ondraaglijk was door de discriminatie die bepaalde leden van de Albanese meerderheid uitoefenden. Verzoekers opperen voorts dat het Commissariaat-generaal in haar beslissingen stelt dat in Kosovo de grondwet expliciete discriminatie op grond van etnie verbiedt en dat de Kosovaarse overheid talrijke concrete plannen heeft met het oog op de verbetering van de moeilijke sociaal economische positie, discriminatie van de gezondheidszorg en tewerkstelling van onder andere de Egyptenaren. Door louter te verwijzen naar plannen en naar wetgeving negeert, zo stellen verzoekers, het Commissariaat-generaal echter de reële situatie voor leden van deze minderheid in Kosovo. Bovendien, zo voegen ze eraan toe, toont het feit dat dergelijke plannen genomen worden aan dat deze discriminaties werkelijk zijn en overheidsinterventie noodzakelijk maken. Volgens verzoekers erkent het Commissariaat-generaal zelf dat de plannen niet altijd efficiënt worden geïmplementeerd en dat er slechts een *“gestage”* vooruitgang te noteren valt. De weigering van hun asielaanvraag betekent dan ook, zo menen ze, dat zij geacht worden nog even geduld uit te oefenen en deze discriminaties nog zo lang mogelijk vol te houden, in de hoop dat de situatie ooit reëel verbetert voor hen. Het Commissariaat-generaal erkent met andere woorden, aldus verzoekers, de realiteit van de problemen voor de leden van de Egyptische minderheid, doch neemt niet de consequentie om hen vervolgens te erkennen. Het Commissariaat-generaal verwijst bovendien, zo merken verzoekers verder op, *“naar de UNHCR Eligibility Guidelines voor Kosovo uit 2009 om te stellen dat de asielaanvragen uit Kosovo op basis van hun ‘individuele intrinsieke merites’ moeten worden beschouwd”*. Nochtans, zo opperen ze, blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissingen dat deze individuele toetsing in het geval van verzoekers is gebeurd. Ze zijn van mening dat er integendeel gewoon aan voorbij wordt gegaan. Zodoende schendt, aldus verzoekers, het Commissariaat-generaal de formele motiveringsplicht, aangezien zij ervan uitgaat dat de *“intrinsieke individuele merites”* van hun asielrelaas niet toelaten hen te erkennen als vluchteling op grond van een vrees van vervolging omwille van hun afkomst, terwijl niet uitgelegd wordt waarom dat in casu het geval zou zijn. Bovendien gaat, zo vervolgen verzoekers, het Commissariaat-generaal in haar motivering flagrant voorbij aan de bevindingen van het UNHCR die vermeld worden in diezelfde *“Eligibility Guidelines van 9 november 2009”*, die ze vervolgens gedeeltelijk citeren. Verzoekers betogen voorts dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, er dus allerminst een significante verbetering schijnt te bestaan wat de situatie van Roma's in Kosovo sinds 2006 betreft en opperen dat er zelfs sprake is van een stijging

van het aantal veiligheidsincidenten. Zodoende wordt, aldus verzoekers, hun vrees voor vervolging op grond van hun afkomst geloofwaardig gemaakt aan de hand van dit document, en dienen zij erkend te worden als vluchteling. Volgens verzoekers is het ook op deze basis dat zij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus vragen overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, nu het UNHCR melding maakt van ernstige mensenrechtenschendingen in Kosovo door leden van de meerderheid ten aanzien van minderheden, waaronder de Egyptenaren. Ze merken hieromtrent verder op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet stelt "*dat de subsidiaire bescherming kan worden toegeken in geval van onmenselijke of verenderende behandelingen in geval van terugkeer van de asielzoeker naar zijn herkomstland*". Volgens verzoekers kunnen de vervolgingen die minderheidsgroepen in Kosovo ondergaan zeker worden omschreven als "*vernderende behandelingen*", nu er frequent melding wordt gemaakt van herhaaldelijke slagen en verbale verwijten. Een enkel verwijt of fysieke aanval kan dan misschien niet worden beschouwd als een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), maar wel indien dit zich herhaaldelijk en ongestraft blijft voordoen, aldus verzoekers. Verzoekers voegen hieraan toe dat de daders van deze vervolgingen niet-overheidsactoren zijn, zoals omschreven in artikel 48/5, §1, 3° van de vreemdelingenwet, dat het met name gewone leden van de Albanese meerderheid zijn en dat de Kosovaarse overheid kennelijk niet in staat is om aan alle minderheden een afdoende bescherming te bieden. Zodoende is, zo besluiten verzoekers, aan de bepalingen van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet voldaan en dient aan hen de "*subsidiaire beschermingsstatus*" te worden toegekend.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen, nu zij deze motivering zelf in hun middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker genomen, waarin wordt besloten dat hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoekers houding, met name het feit dat hij pas vier jaar na het begin van zijn problemen met S. Kosovo heeft verlaten en verschillende maanden na het laatste incident, de ernst van de door hem beweerde problemen ondermijnt. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem aangehaalde feiten het gemeenrechtelijke en interpersoonlijke niveau overstijgen. Daarenboven, zo luidt het, blijkt uit niets dat eerste verzoeker voor de door hem aangehaalde problemen geen of onafdoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten. Voorts wordt gewezen op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Betreffende de door verzoeker en zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, aangehaalde socio-economische situatie en de problemen met toegang tot het onderwijs voor de kinderen wordt opgemerkt dat, naast het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker in Kosovo wel degelijk werk als landbouwer had, uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Egyptenaren in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is, zo luidt het, evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine. In dit verband wordt ook benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen genomen te worden, en tevens opgemerkt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhouden. Voorts wordt gesteld dat de algemene situatie in Kosovo *a priori* op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de algemene situatie in Kosovo evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van

subsidiare bescherming. Tot slot wordt opgemerkt dat waar het UNHCR in zijn *“Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, Ashkali, Egyptenaren en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* d.d. 9 november 2009 richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Ashkali, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen en waarin wordt besloten dat zij evenmin als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiare beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats verwezen naar de beslissing die in hoofde van eerste verzoeker werd genomen. Voorts wordt met betrekking tot het trauma waarmee verzoekster verklaart te kampen ten gevolge van een aanranding door Servische mannen tijdens de oorlog in Kosovo, gewezen op het feit dat er intussen meer dan tien jaar verstreken zijn, waardoor dit bezwaarlijk als rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden beschouwd. Daarnaast wordt opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij heden, i.e. meer dan tien jaar na het einde van de oorlog, nog vreest voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en/of haar vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. Verder wordt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen medische verzorging zou kunnen krijgen voor haar psycho-medische problemen. Tot slot wordt erop gewezen dat de door verzoekster neergelegde medische attesten haar psychische problemen bevestigen, maar hieruit geenszins blijkt wat de oorzaak ervan is.

2.4. De bestreden beslissingen tonen zeer duidelijk aan dat het Commissariaat-generaal verzoekers' asielaanvragen zorgvuldig aan een individueel, gedegen en diepgaand onderzoek heeft onderworpen. Dit blijkt zichtbaar uit de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan naar aanleiding van een onderzoek van verzoekers en verzoeksters verklaringen, zoals die allen afzonderlijk in de motivering van de bestreden beslissingen zijn weergegeven. Verzoekers' kritiek dat uit de motivering niet blijkt dat hun asielaanvragen op basis van hun individuele intrinsieke merites werden getoetst en dat er integendeel gewoon aan voorbij wordt gegaan, mist aldus feitelijke grondslag.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers erkennen dat hun problemen met hun buurman, F.S. genaamd, en diens vrienden niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Ze geven zelf aan dat die problemen, welke door de commissaris-generaal terecht werden omschreven als problemen van gemeenschappelijke en interpersoonlijke aard, geen verband houden met één van de vijf gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag, te weten hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging, en sluiten zich aan bij hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissingen wordt overwogen.

In zoverre verzoekers deze problemen beoordeeld willen zien in het licht van de bepalingen met betrekking tot de subsidiare bescherming, dient opgemerkt te worden dat zij aannemelijk moeten maken dat zij hiervoor in Kosovo geen bescherming konden krijgen. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Verzoekers zijn er blijkens de bestreden beslissingen geenszins in geslaagd aan te tonen dat zij klachten hebben neergelegd bij de politie tegen hun buurman, zoals zij hebben verklaard. Bijgevolg kunnen deze problemen evenmin aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus.

2.6. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Verzoekers wijzen er thans op dat zij tot een Egyptische minderheid behoren en om die reden ernstige risico's lopen op willekeurig geweld. Ze merken dienaangaande ook op dat *“verzoekster heeft inderdaad aangehaald dat het leven voor hen ondraaglijk was in Kosovo door de discriminatie die werd uitgeoefend door bepaalde leden van de Albanese meerderheid”* (Verzoekschrift, p. 2). De Raad stelt echter vast dat verzoekers bij het beantwoorden van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in september 2010, waar zij beiden, elk afzonderlijk, een eerste maal werden gehoord in het kader van hun asielprocedure, met geen woord hebben gerept over problemen waarmee zij in hun land van herkomst omwille van hun Egyptische origine zouden zijn geconfronteerd geweest (stuk 16 en 17, Vragenlijst). Verzoekers brachten op de Dienst Vreemdelingenzaken immers

enkel de problemen met hun maffieuze buurman S. en diens gevaarlijke vrienden ter sprake. Ze maakten geenszins gewag van andere problemen waarmee zij in hun land van herkomst zouden zijn geconfronteerd en lieten niet in het minst uitschijnen dat de problemen met (de vrienden van) S., die, zo blijkt uit verzoekers' verklaringen nadien op het Commissariaat-generaal, eveneens van Egyptische origine of Ashkali zou zijn (stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 09/03/2011, p. 14), etnisch geïnspireerd waren. Het is, zo dient te worden vastgesteld, pas tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal in het voorjaar van 2011 dat verzoekers naast de problemen met S. nog andere problemen ter sprake brachten. De verklaringen die verzoekers over deze problemen aflegden, zijn echter, zo stelt de Raad vast, eerder vaag, weinig of niet geconcretiseerd en allerminst gedetailleerd te noemen. Deze vaagheid blijkt uit wat tweede verzoekster aangaf op het Commissariaat-generaal omtrent de andere problemen waarmee zij en haar echtgenoot in hun land van herkomst zouden zijn geconfronteerd. Zo vermeldde zij dat de Albanezen *"begonnen tegen ons te schieten in de nacht; en de A hebben alle huizen van de S vernield; ze begonnen dan ruzie te maken omdat ons huis was gered en de rest was vernield; we moesten van nul beginnen; en ze kwamen binnen en in de nacht begonnen ze tegen ons te schieten; (...)"* (stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 09/03/2011, p. 7). Op de vraag van de commissaris-generaal wat de Albanezen deden toen ze hen beschoten, antwoordde ze eerder algemeen: *"niets, we moesten gewoon wakker blijven; wij deden het licht aan om te laten zien dat we wakker waren"* (*Ibid.*, p. 8). Verzoekster voegde er ook aan toe dat haar man toen terug naar Montenegro wou vluchten, maar zij dit niet meer wou. Wanneer de commissaris-generaal haar erop wees dat deze door haar aangehaalde problemen van ruim tien jaar geleden dateren en haar de vraag stelde of zij een concrete aanleiding voor hun vertrek uit Kosovo zijn, antwoordde ze: *"ja, de A hebben ons niet graag, alles wat ze willen is ons oplichten; ze hebben alles in handen en er is daar geen leven voor ons"* (*Ibid.*, p. 8). Toen de commissaris-generaal haar vervolgens vroeg waarom zij deze problemen niet bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangehaald, gaf zij als uitleg dat ze het haar niet hadden gevraagd en dat ze maar kort bevraagd was geweest (*Ibid.*, p. 8), een uitleg die, zo merkt de Raad op, echter weinig afdoende is en geenszins haar nalatigheid rechtvaardigt. Tweede verzoekster gaf verder ook aan dat personen van Egyptische origine ten tijde van de oorlog niet terecht konden in scholen en ziekenhuizen, dat de Albanezen, zo had ze horen zeggen, de kinderen kwamen ontvoeren en dat dezen één enkele maal, met name een twee- à drietal weken voor het begin van de oorlog, hun geld afnamen (*Ibid.*, p. 8-9). Toen de commissaris-generaal aan verzoekster vroeg of ze nog wist wanneer de Albanezen op hen schoten, antwoordde ze: *"na de oorlog, maar ik kan het mij niet meer herinneren; ze schoten keer op keer en iedere nacht; wij hadden nooit rust; zij wilden dat we weggingen"* (*Ibid.*, p. 9). De vragen van de commissaris-generaal hoe het komt dat ze zeker weet dat het de Albanezen waren die schoten en of ze de oorlog van 1999 bedoelt wanneer ze het over de oorlog heeft, beantwoordde ze respectievelijk met *"de S waren allemaal weggejaagd en er waren enkel A"* en *"ik weet het niet meer, ongeveer 12 jaar geleden; de exacte datum weet ik niet meer"* (*Ibid.*, p. 9). Gevraagd of ze het schieten ooit bij de politie heeft aangegeven, verklaarde verzoekster dat ze nergens terecht konden en de politie samenwerkte met het UHCK en de commandant. Op de vraag hoe lang de Albanezen hebben volgehouden hun huis te beschieten, antwoordde verzoekster dat de beschietingen en de ermee gepaard gaande diefstallen ongeveer een twee à drietal jaar hebben aangehouden. Tweede verzoekster verklaarde voorts dat zij nadien ook nog op regelmatige basis problemen kenden, doch concretiseerde, zo stelt de Raad vast, echter geheel niet waarin deze juist bestonden. Ze merkte verder ook op dat de problemen drie jaar na hun terugkeer in Kosovo gestopt zijn, dat zij te midden tussen de Serviërs en de Albanezen stonden, dat dezen deden alsof ze hun vrienden waren, maar achter hun rug van alles deden (*Ibid.*, p. 9). Tweede verzoekster gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ook aan dat zij tijdens de oorlog door enkele Servische mannen verkracht zou zijn geweest (*Ibid.*, p. 12). Ook van dit feit had ze, zo stelt de Raad vast, tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het minste gewag gemaakt.

Eerste verzoeker van zijn kant, heeft, zo stelt de Raad vast, de eerste maal dat hij op het Commissariaat-generaal werd gehoord met geen woord gerept over de problemen die hij en zijn vrouw in hun land van herkomst met de Albanezen zouden hebben gekend. Toen hem werd gevraagd om welke redenen hij zijn land van herkomst had verlaten, bracht hij enkel en alleen de problemen met S. en diens vrienden ter sprake, die, zo blijkt uit zijn verklaringen, in 2006 zouden zijn begonnen (stuk 8, gehoorverslag verzoekers eerste gehoor CGVS 28/01/2011, p. 25). Op de vraag van de commissaris-generaal of hij en zijn vrouw vóór 2006 persoonlijke problemen kenden, antwoordde hij: *"neen, wij hadden ervoor geen problemen"* (*Ibid.*, p. 10). Toen de commissaris-generaal vervolgens vaststelde dat eerste verzoeker toch feiten van voor 2006 ter sprake bracht, stelde hij hem opnieuw de vraag of hij voor 2006 problemen had gekend. Verzoeker beantwoordde deze met: *"geen ernstige problemen, maar in de oorlog had iedereen problemen; de mensen waren tot nul geraakt na de oorlog"* (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker gaf voorts aan dat hij na afloop van de oorlog met niemand problemen kende totdat zijn problemen met S. begonnen. Hij verklaarde ook met de autoriteiten geen problemen te hebben gekend

en dat *“dieven kwamen wel na de oorlog inbreken en zo en iedereen had het moeilijk”* (*Ibid.*, p. 19). Toen de commissaris-generaal hem nadien specifiek de vraag stelde of hij naast zijn problemen met buurman S. nog andere persoonlijke problemen kende, verklaarde hij: *“neen; tijdens de oorlog wel; zij braken in; in het begin was er geen Kfor en geen politie en we hebben heel veel meegemaakt; er waren zware diefstallen en noem maar op; het was een catastrofe”* (*Ibid.*, p. 21). Eerste verzoeker preciseerde vervolgens dat het Serviërs waren die tijdens de oorlog inbraken pleegden. Toen de commissaris-generaal hem kort daarna vroeg of er nog andere redenen voor zijn asielaanvraag waren, bracht hij nog één nieuw gegeven ter sprake, met name dat hij op 11 januari 2011 telefonisch van de voorzitter van het dorp en van zijn neef het bericht had gekregen dat er in hun huis ingebroken en van alles vernield was (*Ibid.*, p. 22). Over problemen met de Albanezen zei hij echter niets.

Eerste verzoeker sprak, zo stelt de Raad vast, pas tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal over de problemen met de Albanezen waarvan hij en zijn vrouw in hun land van herkomst slachtoffer zouden zijn geweest. Toen de commissaris-generaal hem erop wees dat zijn vrouw had verklaard dat zij naast de problemen met S. ook naar aanleiding van de oorlog in 1999 problemen hadden ondervonden, stelde hij dat zij tijdens de oorlog problemen hadden met en bedreigd werden door Serviërs, dat zij om die reden naar Montenegro zijn gevlucht en dat zij na drie maanden daar te hebben verbleven terug naar Kosovo zijn gekeerd. Wanneer hem vervolgens werd gevraagd of hij en zijn vrouw bij hun terugkeer in Kosovo nog andere problemen kenden dan die met S., verklaarde verzoeker dat *“als we teruggingen ontstonden de probs met de A; er was geen wet, het was een catastrofe; vooral twee à drie jaar na einde oorlog verschillende inbraken en iedereen was gewapend; de toestand was heel zwaar”* (stuk 6, gehoorverslag verzoekers tweede gehoor CGVS 09/03/2011, p. 4). Wanneer de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg welke problemen zij dan buiten de problemen met S. hadden, deelde eerste verzoeker mee dat er mensen bij hen inbraken of dit poogden te doen, dat zij daarom dag en nacht bang waren en dat zij altijd moesten bewaken. Toen hem gevraagd werd of zij naast de pogingen tot inbraak nog andere problemen met de Albanezen hadden, antwoordde verzoeker: *“dus ze waren gewapend en wilden inbreken; we waren in ons voordeel dat ons huis met een hek was omheind; maar ze zeiden regelmatig tegen ons dat er voor ons geen plaats voor ons daar was”* (*Ibid.*, p. 5). Toen verzoeker door de commissaris-generaal erop werd gewezen dat zijn vrouw tijdens haar interview had verklaard dat zij de eerste twee à drie jaar herhaaldelijk door de Albanezen werden beschoten en hun oudste kind niet meer naar school kon, antwoordde verzoeker kort dat dit klopte. Verzoeker gaf vervolgens aan dat hij naast de problemen met S. en de problemen die hij en zijn vrouw eerder hadden vermeld geen andere problemen had. Hij gaf ook aan dat niet alleen de problemen met S., maar ook de andere door hem vermelde problemen zijn vertrek hebben beïnvloed. Wanneer de commissaris-generaal hem meteen daarna de vraag stelde waarom hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal enkel over zijn problemen met S. had gesproken en niet over de andere problemen die hij en zijn vrouw in hun land van herkomst zouden hebben gekend, antwoordde verzoeker dat *“ik denk dat ik dat heel kort heb gezegd; heel kort heb ik daarover gesproken; dat er pogingen waren tot inbraak; heel kort”* (*Ibid.*, p. 5). Deze uitleg mist echter, zo merkt de Raad op, deels feitelijke grondslag. Immers, verzoeker heeft tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar de inbraakpogingen van Serviërs ten tijde van de oorlog ter sprake gebracht, doch heeft toen met geen woord gesproken over de problemen die hij en zijn echtgenote met de Albanezen zouden hebben gekend.

De vaststelling dat verzoekers de problemen die zij in hun land van herkomst met de Serviërs en de Albanezen zouden hebben gekend, met name de veelvuldige inbraken en beschietingen alsook de verkrachting van verzoekster, pas tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst hebben aangebracht - en wat eerste verzoeker betreft zelfs pas bij zijn tweede gehoor aldaar nadat hij er eerst door de commissaris-generaal op werd geattendeerd dat zijn vrouw nog andere problemen dan die met S. had aangebracht - zet de geloofwaardigheid van die beweerde vervolgingsproblemen op de helling en ondermijnt op fundamentele wijze de ernst ervan.

2.7. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (*cf.* RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit verzoekers' verklaringen blijkt, zo stelt de Raad vast, zeer duidelijk dat de problemen met de Serviërs en de problemen met de Albanezen, die ze thans in hun verzoekschrift kort aanhalen, zich (hoofdzakelijk) hebben afgespeeld in de periode tijdens en kort na de oorlog. De inbraken in hun huis en de beschietingen zouden, zo gaven verzoekers aan, na het einde van de oorlog

(in 1999) nog een twee à drietal jaar hebben voortgeduurd om dan op te houden (stuk 6, gehoorverslag verzoekers tweede gehoor CGVS 09/03/2011, p. 4 en stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 09/03/2011, p. 9). Uit de verklaringen die eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal aflegde, blijkt dat hij de laatste jaren van zijn verblijf in Kosovo enkel nog problemen met zijn buurman S kende. Tweede verzoekster gaf op haar beurt zeer kort en algemeen aan dat zij en haar echtgenoot na de verschillende beschietingen en de diefstallen nog op regelmatige basis problemen hebben gekend, doch, zo dient te worden vastgesteld, preciseerde niet in het minst waarin deze problemen zouden hebben bestaan (stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 09/03/2011, p. 9). Nu verzoekers de problemen met de Albanezen en de Serviërs allen situeren in de periode kort na de oorlog van 1999, de laatste problemen zouden zich een twee- à drietal jaar na het einde van die oorlog hebben voorgedaan, kunnen deze bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. Door thans in hun verzoekschrift op algemene wijze te beweren dat zij in hun land van herkomst “*ernstige risico’s lopen op willekeurig geweld*” omwille van hun etnische achtergrond, een blote bewering die zij niet met enig concreet en objectief gegeven weten te staven, slagen zij er niet in het actueel karakter van deze problemen aannemelijk te maken.

2.8. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, die afkomstig is van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma- , Ashkali- en Egyptische (RAE)-gemeenschap zelf en die tevens het resultaat is van onder meer een grondige analyse van de kennis die werd vergaard tijdens een “*fact-finding-mission*” van het Commissariaat-generaal van september 2009 en van de bevindingen van de Balkandesk, die de situatie van de RAE reeds jarenlang dag in dag uit en dit tot op heden volgt, blijkt dat sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo in het algemeen en in Istog in het bijzonder objectief verbeterd en bevredigend zijn (stuk 25, landeninformatie). Uit de informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld of zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voordeden waarbij de RAE- gemeenschappen betrokken waren, dat voormelde drie groepen zo goed als overal over een volledige bewegingsvrijheid beschikken, dat zij in meerdere gemeenten vrij kunnen bewegen binnen hun gemeente en zelfs daarbuiten en dat zij regelmatig naar andere gebieden van Kosovo reizen. Specifiek in de regio Pejë/Pec, waartoe Istog, waarvan verzoekers afkomstig zijn, behoort, zijn de Egyptenaren goed geïntegreerd in het openbare leven en beschikken zij over volledige bewegingsvrijheid. De veiligheidssituatie in de regio Pejë/Pec kan over het algemeen als kalm worden omschreven, hoewel op 1 maart 2010 een Egyptenaar in de stad Pejë/Pec werd aangevallen door Albanezen die na de feiten werden gearresteerd. De Kosovaarse politie patrouilleert regelmatig in de buurten die door Egyptenaren worden bewoond, werkt er goed samen met de Egyptische gemeenschap en geniet het vertrouwen van deze gemeenschap. Verzoekers' loutere verwijzing naar enkele overwegingen uit de “*Eligibility Guidelines van 9 november 2009*” van UNHCR, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers wel degelijk ernstige problemen zouden kennen in hun gemeente omwille van hun etnische origine.

2.9. Uit diezelfde informatiebundel blijkt tevens dat nog heel wat Egyptenaren in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals belemmeringen in de toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Deze situatie is, zoals de commissaris-generaal ook opmerkte, evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine. De toestand in Kosovo is echter niet van die aard dat zij gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch met een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105), wat te dezen niet het geval is. Het beleid dat de Kosovaarse overheid voert, is immers gericht op de integratie van de Egyptische minderheid en niet op discriminatie of vervolging. Zo verbiedt de Kosovaarse grondwet, welke op 15 juni 2008 van kracht werd, expliciet discriminatie op grond van etnie. Kosovo heeft ook een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie onder meer op grond van etniciteit verbiedt. Naast deze wetgevende initiatieven in de strijd tegen discriminatie op grond van etnie worden er ook allerhande concrete plannen geformuleerd die erop gericht zijn de sociaal-economische positie van de Egyptische bevolking in Kosovo te verbeteren en de discriminatie waarmee zij af te rekenen hebben te bestrijden. Zo werd er bijvoorbeeld een strategisch plan ontwikkeld voor de integratie van de Egyptische gemeenschap. Ook in het onderwijs worden verschillende concrete stappen ondernomen om de verschillende minderheidsgroepen te laten integreren. De Raad stelt vast dat verzoekers niets (concreets) inbrengen

tegen deze informatie waaruit dus blijkt dat de Kosovaarse overheid verschillende concrete stappen onderneemt ter bestrijding van de discriminatie jegens de Egyptische gemeenschap en ter verbetering van hun sociaal-economische toestand.

2.10. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun situatie als ernstige schade dient te worden gekwalificeerd. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier vloeien tenslotte elementen voort waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN